

1. Абай Құнанбайұлы – қазақ поэзия әдебиетінің іргесін қалаған, гуманистік-философиялық бағыттардағы шығармаларының ішінде ең маңызды деген мағыналарды көтерген дана да, дара тұлға. Қазақ халқының қамын ойлап, кең-кегір бастан жүріс-тұрыстарына ашынып, күресінде саулаған шегін өлең жандарымен оқарманға кеткізген. Адам психологиясын танып біліп, шет елдің дастандарын оқыған Абай қазақ халқының ілім-білімге құштар болуына, сауатсыздықтан айырылуына жақ салған шығармалары аз емес. Көпке танымал „Берікшілік“ өлеңінде Абай қазақ халқының мәселесін көтере алды ма екен?

„Берікшілік“ өлеңінде нағыз қазақ халқының нағандығы қарастырылады. Абай заманындағы қазақ халқының бойында сауатсыздықтың болуы, сондай бір мәселе сыр емес. Екі дәстүрлерді қатты ұстанған қазақтың той тойлау мен өсек-баянды-ғынан тануға ашықтығын келімейді. Өзінің ойын не де болса өзгертпейтін бірбеткей қазақ „шоқантан“ басып кетеміз дег, орметарға үлесіп, оқу-білім алудың орнына, біреуге нағыз басып жүруді таңдайды. Халқының осы нағандығы Абайдың нағыз бағандықтан „Берікшілік“ өлеңінде қараған қатты сыңа салады. Оны:

„Өзінде ой жоқ,
Бағандық мн жоқ,

Күркіміл келген нағандық” – деген жандарымен дәлелдей

аламын. Бұл мәселемен Абай нағандықтың түбіне күште қыдырып көздеген деп ойлаймын.

Дәл осы нағандықтан тараған адам бойындағы нағыз қасиеттерді Абай бұл өлеңінде „айқара ашып” қарастырады.

Қазақтың «қай аузынан шөп алмас» малын бауып және өзін-
 дік дауымен баптауы да осы «Сейзак» өлеңінде көрсетілген. Сол
 малшының кесірінен бағыстардың немесе аяқтардың айтқанын
 істеп, оған қоныссыз көтерімеленген салықтарын төлеп, бар малын
 менсуніктерге беріп жүре берген. Өзіміздің арасыздан шыққан
 би-мағалардың өзі бірге туып-өскен халқона орасыздық қол-
 ханда, бағыстары не істейді? Әрине, бұл кездерде көріп ба-
 сымызға шығады. Білікке жетіліп жатқан мақсатпен қара халқон
 «мұз бағына отырғандар», қызықты ойларын шариатпен ақтал
 күрелі мағалардың айтқанына халқымыз сеніп жүрген. Бұл
 кездерде:

«Көп айта көнді

Күрт айта бағды,

Әеті наған адамның» - деген тармақтардан байқаймыз.

Абай халқон ықпалына жетелеуді қайдан қай қалатан қол-мұтқон.

Қазақтың оқу-назу таныма, ақ пен қараңғы ажыратып «бас ба-
 етне би бағытан өңкей қытты» мағалардың өтірігіне сенбес
 еді деген мақсатпен ілім-білімге жетелеген еді деген тұжырым-
 далым. Алайда, оқумен білімді дұрыс қолдану керек дейтін.
 Себебі, сол оқу келгендер дән мағалар секілді бар білімін
 (би-мағалар) пайда мағуға құмсайды. Абай оқумен адам өз
 еліне пайда әкелу керек деген көзқараста бағытан.

«Сейзак» өлеңі бірінші мағдала әңгімелерді де көтереді.
 Айталық, қазақ халқының қартпен екі жетімдерден бәрі тартып-
 тан. Қастар барлық мүлкіңдіктерге қарамастан, оқумен келмей-
 ді. Құрметке қарағанда, қазір көбісі оқумен бәсекеге, өзіміздің
 дамуына үлес қосып жатқандар ақ. Оқумен, білімді арасыдан

мыз шет елдерге кетіп катыр. Абайдың оқтан адамдардың қалауыңыз тат бір себебі, қаныңыз қалғандығы. Атайындар өңі қорықпанымен, өңің күрейіңің қарасын түсінетін оқтан, білімді адам қаныңда баппазан. Таққа елдерден өңің қат алысқа дестары бама да, Абай қаныңа тастап, шет елге қанып кетпеген. Осы көріністі біздің қастарыңыз түсіну керек. Қайда қаның айлап оқтанма, елдің қаның айлап білім алсаң, айдан бәрі де келеді.

Абайдың ақ қатаз бетіне түсірген әрбір шығармасын қазып қанып үшін ең бағалы қазына. Әрбір туындағанды көтерілген мәселелер мен ғыбраттың сөздер - әркімнің қанын қаралап, сусындатан нәрдай болып келеді. Қаныңнан ақылдылық артқынан қалған мұрасың сақтап, одан нәр алу әрбір қазып бағасының міндеті.

2-тапсырма

дестарына - зат есім

көрейің - етістік

мақтайтын

шаршадым - етістік, не істедім?

атайыңыз

қанырақтарына - қайда?

іліккені

сұттың - сын есім, қандай?

сұтқырлықты - етістік

шұңқидеуі